

København, den 14. Oktober 1918.

Til Regering og Rigsdag.

I Anledning af det i Folketinget den 4. ds. fremsatte Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov om Ejendomsskyld tillader undertegnede Organisationer sig herved at fremkomme med følgende:

I tidligere Henvendelser til den høje Lovgivningsmagt fra de organiserede Bygrundejere er der gentagne Gange peget paa det navnlig af Hensyn til Realkreditten betænelige ved at rokke for meget ved Grundlaget for Grundskatterne, idet disse bør være saa stabile som muligt og rationelt kun bør paavirkedes af de økonomiske Faktorer, som naturnødvendig medfører en Ændring i Ejendommens Værdi i Handel og Vandel. Til de tidligere anførte ovennævnte Grunde maa man formentlig nu ogsaa med Styrke føje Hensynet til de vanskelige Boligforhold. Disse har motiveret den gældende Huslejelovgivning, men ligesom det tidligere er fremhævet i Grundejerorganisationernes Andragender til Lovgivningsmagten, at denne Lovgivning ved at binde og baste Ejersens frie Dispositioner paa Grundlag af de økonomiske Love og de til enhver Tid herskende Konjunkturer er i væsentlig Grad egnet til at hemme det private Boligbyggeri, som Samfundet absolut ikke kan undvære, saaledes gælder det samme om Love, der i væsentlig Grad ændrer eller forøger Grundskatterne.

Fra et ensidigt og kortsynet Synspunkt kunde man vel, hvor det drejer sig om en Skatteforhøjelse, der falder ensartet over hele Linien, overfor en Forhøjelse af Grundskatterne fra de besiddende Grundejeres Side, særlig under de nuværende Forhold, slaa sig til Taals med, at denne Skatteforøgelse kan lægges og vil blive lagt over paa Lejerne og i Realiteten vil virke som en indirekte Skat og betragte sig som værende uden Ansvar for, om slig Skatteforhøjelse kan modvirke det private Nybyggeri. Men betragter man Sagen fra et almindeligt samfundsmæssigt Standpunkt og særlig tager Sigte paa Forandringer af Skattegrundlaget, direkte eller indirekte, kommer man formentlig til en anden Opfattelse, og man maa saa vistnok særlig erkende, at jo kortere Tid der er mellem Ændringerne, desto større Usikkerhed skabes der med Hensyn til de økonomiske Dispositioner for Ejendommenes Vedkommende, og at dette i ikke ringe Grad vil influere paa Tilbøjeligheden til at inlade sig paa eller sætte Penge i nye Byggeforetagender. Vi skal her tillade os at henpege paa, at den i 1903 indførte Ejendomsskyld afløste aarhundredgamle Skatter, dog først efter at mange forskellige Skattegrundlag var drøftede, at der allerede i 1913 fremkom Regeringsforslag om særskilt Vurdering af den nøgne Grund, hvorved man tilsigtede at skabe et Grundlag for en fuldstændig Omkalfatring af Skattegrundlaget, og at man i 1917 — ganske vist kun „midlertidigt“ — forhøjede Statsejendomsskylden med 50 pCt.

Vi er af den Opfattelse, at Grundejerne paa nuværende Tidspunkt ikke bør gøre Indsigelse imod, at Staten ogsaa gennem Ejendomsskylden søger midlertidigt at skabe sig større Indtægter; men i Stedet for som foreslaaet midlertidigt at forhøje Promillen til 3, vilde vi — under Hensyn til de i Krigsaarene skete Forskydninger i Ejendomsværdierne — finde det mere rationelt og retfærdigt, om man vilde fastholde den lovmæssig fastsatte Omvurdering i 1919. Skulde det vise sig, at den forøgede Indtægt, som denne Omvurdering utvivlsomt vilde medføre, ikke strækker til, vil Regeringen jo altid kunne tage Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Promillen op til fornyet Prøvelse, hvilket jo imidlertid som Konsekvens vil medføre en Fordyrelse af Boligen. Forhøjer man først Promillen, turde der uanset Forhøjelsens midlertidige Karakter være Fare for, at den bliver staaende ogsaa efterat Værdisummerne ved de almindelige Vurderinger er forhøjede, hvilket vil betyde en Fordobling af Skattebyrden.